

“Return unto Me ... That I May Heal You”

By Elder S. Mark Palmer
Of the Presidency of the Seventy

“Поверн[іть]ся... до Мене, щоб Я міг зцілити вас”

Старійшина С. Марк Палмер
З президентства сімдесятників

April 2025 general conference

*There is rejoicing in heaven over those who return.
It is not too late for you to come back.*

We once lived in a home surrounded by majestic trees. Next to the entrance was a beautiful willow tree. One sad night a mighty storm blew, and the willow came crashing down. It lay on the ground with its roots pulled out and was a sorry sight.

I was ready to rev up the chainsaw and cut the tree up for firewood when our neighbour came running out to stop me. He chastised me for giving up on the tree, and he emphatically urged us not to get rid of it. He then pointed to one root still in the ground and said that if we propped the tree up, cut off its branches, and nourished it, the roots would take hold once again.

I was sceptical and doubted how a tree so obviously fallen and in trouble could possibly survive and come back to life. I reasoned that even if it did begin growing again, it would surely not survive the next storm. But knowing our neighbour believed the tree still had a future, we went along with the plan.

And the result? After some time, we saw signs of life as the tree began to take root. Now, 12 years later, the tree is vibrant and full of life, with strong roots, and once again contributing to the beauty of the landscape.

While I meet Saints around the world, I am reminded of this willow tree and how there is hope even when all seems lost. Some once had testimonies of the gospel that were strong and vibrant like the willow. Then, for uniquely personal reasons, those testimonies became weakened,

На небесах радіють за тих, хто повертається. Вам ще не пізно повернутися.

Колись ми жили в домі, оточеному величними деревами. Біля входу росла красива верба. Однієї сумнозвісної ночі здійнялася сильна буря, і верба з тріском впала. Вона лежала з вирваним із землі корінням, і на неї було болісно дивитися.

Я вже був готовий завести бензопилу і попиляти дерево на дрова, коли наш сусід вибіг, щоб зупинити мене. Він докоряв мені за те, що я легко розпрощався з деревом, і наполегливо переконував нас його не позбаватися. Потім він вказав на один корінь, який все ще був у землі, і сказав, що якщо ми підпремо дерево, обріжемо гілки і будемо підживлювати його, то коріння знову живитимуть дерево.

Я був скептично налаштований і сумнівався в тому, щоб це повалене і явно пошкоджене дерево могло б уціліти і повернутися до життя. Я міркував, що навіть якщо воно почне рости знову, воно неодмінно не переживе наступної бурі. Але усвідомлюючи, що наш сусід вірить, що у дерева все ще є майбутнє, ми прийняли той план.

І який же був результат? Через деякий час ми побачили ознаки життя, коли дерево почало вкорінюватися. Зараз, уже через 12 років, це дерево сильне і сповнене життя, має міцне коріння і знову прикрашає ландшафт.

Зустрічаючись зі святими по всьому світу, я згадую про цю вербу і про те, що є надія, навіть коли здається, що все втрачено. Деякі люди колись мали свідчення про євангелію, яке було сильним і живим, як та верба. Потім, з певних особистих причин, ці свідчення

leading to a loss of faith. Others hang on with the slimmest of roots tapping into gospel soil.

Yet again and again, I am inspired by the stories of so many who have chosen to renew their discipleship and come back to their Church home. Rather than discarding their faith and belief like worthless firewood, instead they have responded to spiritual promptings and loving invitations to return.

I attended a stake conference in Korea where a returning member shared: “I thank the brothers for their willingness to accept my lack of faith and my weakness, for reaching out to me, and for the members who are always so kind to me. I still have a lot of friends around me who are less active. It’s funny, but they tell each other to go back to the Church to get their faith back. I think maybe they are all longing for faith.”

To all who are longing for faith, we invite you to come back. I promise your faith can be strengthened as you once again worship with the Saints.

A former missionary from Africa wrote a senior Church leader, apologising and seeking forgiveness for being offended by his teachings about a certain cultural tradition, which then led him to leave the Church. He humbly expressed: “Sadly, the fact that I took offense 15 years ago has made me pay an extremely heavy price. I lost so much—much more than I ever imagined. I am deeply embarrassed by the harm I may have caused along the way, but above all else I am pleased that I have found my way back.”

To all who recognise what you have lost, we invite you to come back so you can once again taste the joyous fruit of the gospel.

A sister in the United States was gone from the Church for many years. Her story of coming back includes powerful lessons for parents and family members who anguish over loved ones who step away. She wrote:

“I could list a myriad of reasons for why I walked away from the Church, the gospel, and in a way, my family. But they really don’t mat-

ослабли, що призвело до втрати віри. Інші тримаються, лиш найтоншими корінцями торкаючись євангельського ґрунту.

І все ж мене знову і знову надихають історії стількох людей, які вирішили поновити своє учнівство і повернутися до церковної домівки. Замість того, щоб відкинути свої віру і переконання, як непотрібні дрова, вони відгукнулися на духовні спонукання і сповнені любові запрошення повернутися.

Я був на конференції колу в Кореї, де один з членів Церкви, який повернувся до активності, сказав: “Я дякую братам за готовність прийняти мене, незважаючи на брак у мене віри і мою слабкість, за те, що вони відвідували мене, і за членів Церкви, які завжди були дуже добрими до мене. Навколо мене все ще багато друзів, які є малоактивними. Це смішно, але вони кажуть одне одному повернутися до Церкви, щоб відновити свою віру. Я думаю, що, можливо, всі вони прагнуть віри”.

Усіх, хто прагне віри, ми запрошуємо повернутися. Я обіцяю, що ваша віра може зміцнитися, коли ви знову будете поклонятися разом зі святими.

Колишній місіонер з Африки написав старшому провіднику Церкви, приносячи вибачення і просячи прощення за те, що образився на його настанови стосовно певної культурної традиції, через що потім залишив Церкву. Він смиренно висловився так: “На жаль, той факт, що я образився 15 років тому, змусив мене заплатити надзвичайно високу ціну. Я втратив так багато—набагато більше, ніж будь-коли міг собі уявити. Мені дуже соромно за шкоду, яку я міг заподіяти на цьому шляху, але понад усе я радий, що знайшов дорогу назад”.

Усіх, хто усвідомлює, що саме ви втратили, ми запрошуємо повернутися назад, щоб ви могли знову скуштувати радісний плід євангелії.

Одна сестра зі Сполучених Штатів залишила Церкву на багато років. Її історія повернення містить переконливі уроки для батьків і членів сім’ї, які болісно переживають за близьких, що відходять від Церкви. Вона написала:

“Я можу перерахувати безліч причин, чому я відійшла від Церкви, євангелії і, певною мірою, від своєї сім’ї. Але насправді

ter. I didn't make one big decision to leave the Church—I probably made a thousand choices. But one thing I have always known is that my parents did make one big decision, and they stuck to it. They decided to love me.

“I couldn't possibly know how many tears have been shed, how many sleepless nights, nor how many heartfelt pleading words of prayer have been uttered on my behalf. They didn't call me out on my sins; rather, they called out to me in my sinfulness. They didn't make me feel unwelcome in their home and at family gatherings; any of those feelings were of my own doing. Instead, they continued to welcome me. They must have seen my light dim over time. But they knew that the person I was back then was just a shadow of who I was yet to become.

“Just as my path away from the Church was complex, so was my way back. But one thing that was not hard about coming back was the feeling of being back home where I belong.”

My message today is especially to all who once felt the Spirit but question whether there is a way back or a place for you in the restored Church of Jesus Christ. It is also for any who are barely hanging on or who are tempted to step away.

This message is not a challenge, and it is not a condemnation. It is an invitation, extended with love and a sincere desire to welcome you back to your spiritual home.

I have prayed that you will feel the witness of the Holy Ghost as you now hear this loving invitation and magnificent promise from our Saviour, Jesus Christ:

“Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?”

Every week many are responding to the Saviour's invitation by returning to discipleship and Church activity, quietly and humbly seeking the healing that Jesus promises. And contrary to narratives which sometimes circulate, record numbers of our young people are choosing to stay strong and to grow their faith in Jesus Christ.

When some of Jesus's followers in Capernaum found His teachings hard and chose to

це не має значення. Я не приймала одного важливого рішення залишити Церкву. Я робила вибір, мабуть, тисячу разів. Але одне я завжди знала: мої батьки прийняли одне важливе рішення і дотримувалися його. Вони вирішили любити мене.

Я не могла знати, скільки сліз було пролито, скільки проведено безсонних ночей чи скільки щиросердих благальних молитов було вимовлено заради мене. Вони не звинувачували мене у моїх гріхах; радше вони зверталися до мене у моїй гріховності. Вони не змушували мене почуватися небажаною гостею в їхньому домі та на сімейних зібраннях. Будь-яке з цих почуттів у мене викликали мої власні вчинки. А ось вони продовжували радо мене вітати. Вони, мабуть, помітили, що з часом моє світло потьманило. Але вони знали, що людина, якою я була тоді, — то лише тінь тієї, якою я ще мала стати.

Так само, як мій шлях від Церкви був складним, так і мій шлях назад був складним. Але одна річ, яка не була важкою під час повернення, — це відчуття повернення додому, до якого я належу.”

Моє послання сьогодні особливо адресоване до всіх, хто колись відчував Духа, але сумнівається, чи є для вас дорога назад до відновленої Церкви Ісуса Христа або місце в ній. Воно також для тих, хто ледве тримається в ній або тих, хто відчуває спокусу відійти.

Це послання не є викликом і не є засудженням. Це запрошення, дане з любов'ю і щирим бажанням привітати вас знову у вашому духовному домі.

Я молився, щоб ви відчули свідчення Святого Духа, коли зараз почуєте це сповнене любові запрошення і величне обіцяння від нашого Спасителя Ісуса Христа:

“Чи повернетесь ви тепер до Мене, і покаєтесь у ваших гріхах, і навернетесь, щоб Я міг зцілити вас?”

Кожного тижня багато людей відгукуються на запрошення Спасителя, повертаючись до учнівства й активності в Церкві, тихо і смиренно шукаючи обіцяного Ісусом зцілення. І, всупереч розповідям, які іноді поширюються, рекордна кількість наших молодих людей вибирає залишатися сильними і зміцнювати свою віру в Ісуса Христа.

Коли деяким послідовникам Ісуса в Капернаумі стало важко сприймати Його вчен-

leave, He turned to His Apostles and asked, “Will ye also go away?”

This is the question we each must answer as we face our individual times of testing. Peter’s response to Jesus is timeless and resounding: “To whom shall we go? thou hast the words of eternal life.”

So as you consider the Saviour’s invitation to return unto Him, what might you learn from the story of the willow tree?

The journey back is often not easy or comfortable, but it is worth it. When our willow was stood back up, all its branches were cut away. It was not pretty. We too may feel vulnerable as we discard old ways and are stripped of pride. Focusing your faith on Jesus Christ and His gospel—the trunk and the roots—will give you the hope and the courage to take that first step back.

It took many years for our willow to regain its former strength and beauty. Now it is even stronger and more beautiful than before. Be patient as your faith and testimony also grow. This includes not taking offense at thoughtless comments like “Where have you been all these years?”

The willow would never have survived without constant care and nourishment. You will nourish your faith and your testimony as you feast at the sacrament table each week and as you worship in the house of the Lord.

Just as the willow needed sunshine for its branches and leaves to grow again, so your testimony will grow as you stay sensitive to the feelings and the witness of the Spirit. Learn from Amulek, who described his time as a less-active member by saying, “I was called many times and I would not hear.”

My neighbour knew what the willow could once again become. So too the Lord knows your divine potential and what your faith and your testimony can become. He will never give up on you. Through the Atonement of Jesus Christ, all that is broken can be healed.

I witness that there is rejoicing in heaven over those who return. You are needed, and you are loved. I testify that Jesus Christ is our Saviour and that He blesses all who return unto Him with greater peace and with great joy. His arms of

ня і вони вирішили піти геть, Він звернувся до Своїх апостолів і запитав: “Чи не хочете й ви відійти?”

Це те запитання, на яке кожен з нас має дати відповідь, переживаючи часи особистих випробувань. Відповідь Петра Ісусу є непідвладною часу і лункою: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного”.

Тож, обдумуючи запрошення Спасителя повернутися до Нього, чого ви можете навчитися з історії про вербу?

Дорога назад рідко коли буває легкою або комфортною, однак вона того варта. Коли наша верба знову була піднята, всі її гілки були спіяні. Вона не була гарною. Ми також можемо почуватися вразливими, коли відкидаємо старі звички і позбавляємося гордовитості. Зосередивши свою віру на Ісусі Христі та Його євангелії — на стовбурі й на корінні, — ви отримаєте надію і сміливість зробити перший крок назад.

Знадобилося багато років, щоб наша верба повернула собі колишню силу і красу. Зараз вона ще сильніша і красивіша, ніж раніше. Будьте терпеливими, оскільки ваші віра і свідчення також зростають. Це означає не ображатися на необдумані коментарі на кшталт: “Де ти був усі ці роки?”

Верба ніколи б не вижила без постійного догляду та підживлення. Ви будете жити своєю вірою і своє свідчення, щотижня бенкетуючи за причасним столом і поклоняючись у домі Господа.

Як вербі потрібне було сонячне світло, щоб її гілки і листя знову росли, так і ваше свідчення зростатиме, якщо ви залишатиметеся чутливими до відчуттів і свідчення Духа. Навчайтеся в Амулека, який так описав час, коли він був малоактивним членом Церкви: “Мене кликали багато разів, а я не хотів слухати”.

Мій сусід знав, якою знову може стати верба. Так само і Господь знає ваш божественний потенціал і те, якими можуть стати ваша віра і ваше свідчення. Він ніколи вас не залишить. Завдяки Спокуті Ісуса Христа все розбите може бути зцілено.

Я свідчу, що на небесах радіють за тих, хто повертається. Ви потрібні, і вас люблять. Я свідчу, що Ісус Христос є нашим Спасителем і що Він благословляє більшим спокоєм і великою радістю всіх, хто повертається

mercy are not folded but are open and extended to you. It is not too late for you to come back. With all the love in our hearts, we welcome you home. In the name of Jesus Christ, amen.

до Нього. Його руки милості не складені, а розкриті і простягнуті до вас. Вам ще не пізно повернутися. З усією любов'ю у наших серцях ми вітаємо вас вдома. В ім'я Ісуса Христа, амінь.